noorskama jäi. — Ülles ärkades tundis ta oma pia felge olevat, ta mõtles eilse kihlvõi peale, mida ta publa kõbeda peale oli viidanud ja arvas kõesta, et ta omalt poolt kihlvõidu kauttamo pidi. Sai ta iga pidi järele mäelend, tuli tal nümaks noona tuttav iga päevane laul meele, mis sõnad nõnda nii sahinal sunst, lauka lage laeatasinad: Minust ei meest midagi, Kiss ei redagi, Hanrajat ei afugi, Tülisse ei tuleg Kui läen noorana nisuuna, Karva noor ratsuna; Süs läen sinu seljadi — Kuno kurjast külleli." ja n.e. Jaan ei jaanud veel oma laulu lõpetada kui tundis et üks käsi tema õlast kinni hoidis. Üle õla vaadates nägi ta ühte halli mehikest oma felja taga püsti seisvat. „Mis ja kuradkallis karja-Jaan ja üksi oma laulus, et sinust ei meest midagi?" Teeg hallmehike jutu. „Mina tahan sulle, sinu kihlvõi juures abiks olla. Waata Jaan," räägis hallmehine edasi: „Opmamile on küll rista ette

tehtud, aga üks koht on alles lahti, kust ta mureta sisse ja välja võib käega ning seal juures veel uhke olla, et tema pisti warja peal ta „virpleks" nimetab, ei karda. Tema on sit fillo all oma sala tee leidnud, mille peale ta uhke on, et seda teeg ei tea arwata, nüüdsest pulga juure jüntsens olevat. — Kirjuta köik kõrwa taha, mis ma sulle, tema nadumisens õpetan: Sina mine õhtu mõisa ja võta wana pehe Teema käest tuleleuuega püssi, ning wota seda aega millal ta jälle oma tempusid mõisa tuleb tegema tuse jüss sinu fillo alla ja tõmba tema tuldut tee peale risti ette, — sis on ta sinu käes. — Sõh, sinu on üks kõbedane kunl, pane see püssi sisse ja õesta, sina oled sis tema üle võitu saanud, nõnda et aeus meest weel pealegi." See oli halli mehikese õpetus. Eks Jaan päsihgi parajat aega ja trehwab juhitud fihile. Kui õpmann parajaste oma tempusid mõisas tegi, läks Jaan, püss' käes, fillo alla ja tõmbas risti ninide peale ette. Sind oli ka õesta õnnetus. — Enne kuue laulu pidi õpmann